

‘Sequenza’ o el triomf de Marta Fiol

Marta Fiol és una artista completa. Un animal escènic. I un personatge inclassificable. La seva veu natural –de soprano- la faria encaixar amb el repertori operístic i liderístic propi d’aquesta tessitura; però ella, curiosa, inquieta, a la recerca permanent d’un compromís amb l’art i el(s) seu(s) públic(s), sempre ha volgut anar més enllà. Com l’enyorada Uma Ysamat, Marta Fiol ha tastat i tasta tota mena de gèneres, d’estils i de formats. I ho fa amb rigor i disciplina, però també amb un contagiós i vitalista sentit de l’humor, de l’autoparòdia i de la comunicabilitat.

Marta Fiol

Sequenza o la desestructuració d’una diva no és una paròdia del món de l’òpera o del recital encarcarat de sopranos vetustes, com si es tractés de la genial pallassada de Charlie Rivel en un dels seus números més celebrats –el recital de la diva. Perquè no és un espectacle de circ. Però, paradoxalment, utilitza l’acrobàcia –no en el sentit físic del terme- per donar la volta al que sembla una cosa i n’acaba sent una altra. M’atreviria a dir que és un espectacle molt i molt seriós, que fa de la broma la clau per entendre que un concert amb músiques de Satie, de Poulenc, de Berio, de Britten o de Schönberg –entre d’altres- pot anar molt més enllà de les constrenyides barreres del recital.

Hi ha molta recerca i molta intel·ligència al darrere d’aquest muntatge, en connivència amb el pianista Joseph Bates i amb el director Joan Mª Segura. Hi ha la voluntat, com deixa clar el dossier a què he tingut accés, d’erigir-se en un “espectacle multilingüe no recomanat per a amants de la música clàssica intransigents”. Abstenir-se, per tant, els llepafils que veuen les obres dels “clàssics” com a peces de museu, inamovibles dins de les seves vitrines, protegides i vigilades pel talibanisme de la vella guàrdia.

Al contrari, Fiol rebenta esquemes, trenca convencions i parteix pel mig partitures que, paradoxalment, serveix amb un respecte devocional. I fa del concert un acte dadaïsta, sense pretensions, sense falsos parapets d’impostades avantguardes, algunes de les quals poden esdevenir –i ja se’m disculparà el joc de paraules- autèntiques impostures, si és que la impostura pot arribar mai a ser autèntica.

Sequenza... acaba, doncs, sent un espectacle per a tots els públics, per a totes les mentalitats, sempre i quan arribin al teatre amb l’esperit obert, amb ganes de passar-ho bé però, al mateix temps, amb el cervell a punt de rebre imputs que generaran no poca activitat mental: hi ha, com dèiem, molta intel·ligència al darrere.

Vista en un primer passi al Teatre Eòlia el mes de novembre, i fa uns dies al Teatre Romea en sessió única, *Sequenza o la desestructuració d’una diva* és un espectacle que programadors desacomplexats haurien de veure, llogar i programar. I que públic(s) divers(os) haurien de veure i aplaudir. L’experiència no deixa indiferent.